

падналъ здравата по дирята му, придябва го съ единъ свои другаръ, и двамата прѣдрешени въ арнаушки дрѣхи. Ибишъ - а спи дълбоко. Полекичка се примжватъ до него. На българина, другаря му, който билъ буденъ, съ прѣстъ на устата си му казале да мълчи. Сичкото му оржие прибиратъ и послѣ го сблъскватъ да стане. Ибишъ - а трѣпва; двама непознати въоръжени стоятъ надъ главата му, понечва да се даврандиса (упрѣ) на оржието си; нѣма го.

— „Стани! измърморва му Боби, стани да ни управишъ пхтя за Добралъ. Ибишъ - а угажда че работата не е чиста, но нѣмало що да прави. Става и повежда двамата непознати прѣзъ Биюкъ Конакъ прѣвозда ги прѣзъ балкана, като що минали Лудата Камчия и нагазиле кадѣ Качара, чакъ тогива хайдутъ Боби му се вѣстилъ, кой е, зелъ да го мжчи и казва:

— „Тебе, Ибишъ - а, ти се искало джепкени, чакай да видимъ да ли ще ти приличатъ“ и зема та му одира кожата долу отъ ржѣтъ горѣ до рамената, като я оставилъ да висн, като джепкени.

— „Тебъ ти се искало и колчаклии потури, чакай да видимъ ще ли ти прилчатъ“ и му одира кожата долу отъ краката горѣ до колѣнѣтъ, като я запрѣтналъ да прилича на колчаци.

„Мжчилъ го, мжчилъ го, додѣто, най-сѣтиѣ, го уморилъ съ мжки и го оставилъ.

„Съ нашето село вече шега не бивало: отъ денъ на денъ ставало по-голѣмо, давнина нѣмало, ангария хичъ; лоши турци хайдутѣ не смѣяли да го нагазятъ, защото у нашитѣ българановци имало по страшни хайдутѣ. Но, какво да кажемъ: ние като сме сиро-